

1 NUMARALI PERON

ECE YAZICI

Kapak tasarımı
Yusuf Anar

Yayın Koordinatörü
Z. Çağla Miniç

Editör
Ayşe Sağlam

Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti
İstasyon yolu sokak No.3/1 Altıntepe
Maltepe /İstanbul- Tel: 0(216) 3011213
Sertifika No. 47456

ISBN: 978-625-7237-39-0

1.Baskı: Şubat 2022

Baskı ve Cilt
Vadi Grafik Tasarım ve Reklam Ltd. Şti
Yenimahalle/ ANKARA
Sertifika No: 47479

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen, tanıtım amaçlı altınların dışında alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

**Hikâyeme devam etmemi teşvik eden
Gazeteci Yazar Bahar Akıncı Hanım başta olmak
üzere hayallerimin peşinden koşmam için beni her
zaman yüreklendiren aileme ve arkadaşlarıma sonsuz
teşekkürler...**

1. BÖLÜM

Ne zaman bitecekti bu endişeli bekleyiş?

İçi içine sığmıyor, odada bir tur atıp tekrar pencereye dönüyordu. Dörtlü gelen athıların sesi, âdeta kulaklarında çınılıyordu. Bastonu, bileğine geçirmemiş olsa terli ellerinden kayıp gidecekti. İçini kaplayan bu korkuyu belli etmek istemiyordu. Ağaçların sıralandığı yoldan gözünü ayırmıyor, bir taraftan eldivenlerini avucunun içinde birbirine çarpıp duruyordu. Bir an gözü Elena'ya takıldı. Kendisi böylesine heyecanlıyken Elena nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyor ve ilgisiz davranabiliyordu? Kaçan sadece kendisi değildi ki!

Boris aksayan bacağının ağrısına dayanamadı. Nasıl olsa henüz onları almaya gelen kimse yoktu. Perdeleri tekrar çekti. Bastonundan güç alıp birkaç adım attıktan sonra kendini koltuğa güçlülükle bırakabildi. Aynada saçlarını tarayan Elena kadar olmasa da biraz sakinleşmek iyi gelecekti. Elena'yı izlerken ilk karşılaştıkları anı hatırladı. Resmen büyülenmişti. O büyü değil miydi, Elena'nın peşine düşüp hayatları pahasına kaçmaya başlamalarına sebep olan?

20 Aralık 1910...

Petersburg'dan kalkan Kuzey-Güney Ekspresi, tüm heybeti ile Moskova İstasyonu'nun 3 numaralı peronuna yanaşmıştı. Trenin durmasıyla duyulan kuvvetli piston sesi, yerini buhardan yoğun sis bulutlarına bırakırken vagonlar yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Yolcuları karşılamaya gelenler; tatlı bir telaş içinde sevdiklerine kavuşmayı beklerken elinde küçük bavulu ile uzun boylu, sarışın bir adam basamaklardan indi. Hiç tanımadığı bu şehirde, Moskova'da olmak garip hissettirmişti.

Yüzyıllardır toprak ve mülk sahibi olmalarından dolayı kökten zengin ve soylu bir ailede gözünü açmış, bu sayede Petersburg'da yıllarca eşi ve oğlu ile lüks bir hayat yaşamıştı. Sanatın ve kültürün sembolü bu kentte, üst gelir sınıfının sahip olduğu tüm imkânlarla sahiptiler. Ne var ki zamanın siyasi ve sosyo-ekonomik koşulları, aristokrat ailelerinin lehine olan güç dengelerini değiştirmişti. Bunun en önemli nedeni; aydınların, toplumun sosyal olarak dayandığı serflik sisteminin ülkenin gerilemesine sebep olduğu yönündeki düşüncelerinden dolayı İmparatorluk'ta başlatılan toprak reformu idi.

Üst düzey toprak sahiplerinin muhalefetlerine rağmen köylü sınıfa serbestlik tanıyarak mülk sahibi, geniş bir köylü tabanı oluşturma çabaları, pek çok aile gibi Aleksandroviçleri de önemli ölçüde etkilemişti. Tazminat ödenmesi karşılığında büyük kısmını elden çıkarmak zorunda kaldıkları topraklarının yeni sahibi olan köylülerin; mal-mülk yönetimindeki başarısızlıkları yetmezmiş gibi aşırı borçlanmaları sonucu Aleksandroviçler tazminatlarını alamamış, daha da önemlisi topraklarını kaybetmişlerdi. Alışageldikleri yaşamlarına devam etmeleri eskisi kadar kolay olmayacaktı. Petersburg'da daha mütevazı bir eve geçmek zorunda kalmışlardı. Maddi kayıplarını yerine koymaları mümkün olmasa da Boris; geleceklerini garantiye alabilmek için babasının yardımıyla İmparatorluk'un güney kesiminde bir arazi satın almış, tahıl ticareti yapmak üzere yatırım yapmıştı. Verimi yüksek topraklarda, işçilerin de yardımıyla kazanç elde etmeye başlamış olmasına karşın yüksek vergiler ve üretimde ihtiyaç duyduğu makine teçhizatı temin edememesi nedeniyle yıllar süren çalışmalarının ve emeklerinin karşılığını alamamıştı. Petersburg'a geri döndükten sonra ailesini, şehri kasıp kavuran kolera salgınından kaybetmek; onu ruhsal olarak iyice çökertmiş ve işleri idare edemez hâle getirmişti. Daha fazla zarar etmemek için tek çareyi, yatırımı elden çıkarmakta bulmuş hatta ederinin bir miktar altına satmak zorunda kalmıştı.

Feodalite ve tarımdaki değişimlerin sonucu hayatı kökten değişen Boris Aleksandroviç, bir taraftan eski standartlarından uzak yaşamını devam ettirmeye, diğer taraftan da İmparatorluk'un siyasi ve ekonomik gündemini yakından izlemeye çalışmıştı. Demiryolu ağlarının örölmesi ve askerî tedariklerin zamanında sağlanmaya çalışılması, demir ve çelik talebini artırmış; artan talebin imparatorluk sınırları içinde karşılanacak olması, üretimi ve sanayileşmeyi de zorunlu hâle getirmişti. Bir iř fırsatı yakalayabilme umuduyla başta Petersburg'da yabancı sermaye ile kurulan makine ve elektrik yatırımları olmak üzere sanayileşmeyi her alanda ilgiyle takip etmişti. Ancak tarımdan uzaklaştırılarak fabrikalarda çalışmaya başlayan işçilerin uzun ve kötü çalışma koşullarını duydukça maaşlı çalışmaktan vazgeçmiş, hatta bu durumu kendine pek yedirememişti.

Bu olaydan sonra yatırımdan kalan kısıtlı parayla şansını demir tüccarlığında denemekte karar kılan Boris'i, Petersburg'a bağlayan bir sebep de kalmamıştı. Her şey kökten değişmiş; eski zenginliklerinin yerini, yeni başlayacak bambaşka hayat almıştı. şimdi hiç bilmediği bu şehirde tek başınaydı. Kısa bir süreliğine gelmiş olsa da bu şehirde bir süre daha kalıp kalamayacağını şartlar gösterecekti. Tüm bunları düşünürken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti; ta ki bir başka trenin hareket saatini bildiren düdük çalıncaya kadar. Kulakları sağır edercesine çıkan tiz ses ile kendine geldi. Ürperdi; lacivert çizgili, kaşe paltosunun kürklü yakasını, sakallarını sıyırarak yukarı kaldırdı. Hava öylesine soğuktu ki her nefes alıp verişinde, ciğerlerine bir bıçak saplanıyordu sanki. 'Birazdan hava iyice kararacak, tipi başlaması işten bile değil.' diye geçirdi içinden. Kalacağı otele gitmek üzere istasyondan çıkarken saati merak etti. İstasyon binasının saat kulesinden; uçları sivrilmiş, uzunlu kısalı buzları fark etti. Saatin üzeri de tamamen karla kaplıydı. Öğleden sonra olduğunu tahmin ediyordu. Kolundaki saate bakmaya üşenip kalacağı otele gitmek üzere istasyondan çıktı. Neyse ki otel, şehir merkezine yakındı. Tempolu bir yürüyüşle yarım saat içinde

oteline geldi. Temiz, küçük bir odada kalıyordu. Birkaç gün önce eski arkadaşı Petro'ya mektup yazıp geleceğini haber vermişti. Petro ise akşama hiçbir plan yapmamasını rica etmişti.

Boris Moskova'ya geleli henüz birkaç saat olmuş; yol yorgunluğunu atamadan, arkadaşı Petro'nun ısrarıyla akşam Bolşoy Tiyatrosu'nda Fındıkkıran Balesi'ni izlemeye gitmişlerdi. Seyirci kitlesinin büyük kısmını aristokrat çevrelerin oluşturduğu gözlemlenen salon oldukça kalabalıktı. Petro, hasta olduğu için gelemeyen karısı yerine, kendisine eşlik etmesi için Boris'i ikna edebildiğine sevinmişti. Çünkü bu temsilin biletini, aylar önce zar zor alabilmişti; bulunduğu yer de ancak üst katlardaki balkondtu. Böyle bir fırsatı kaçırmak istemezdi. Boris ile birlikte balkondaki yerlerine geçmişlerdi. Orkestra üyeleri son akortlarını yapıyorlardı. Boris dürbünle kalabalığı incelemeye başladı ve birden, karşı çaprazdaki balkonda, onu gördü. Tam o sırada ışıklar sönmüş, perde açılmış ve dansçılar; eserin ilk notaları eşliğinde, bir sis bulutunda dans etmeye başlamışlardı. Petro baleyi ilgiyle izlerken Boris ise ne zaman ara verileceğini merak ediyordu. Sonunda birinci perde bitmişti. Işıklar salonu aydınlattığında, gözlerini hemen balkona çevirmişti ama balkon boştu! Petro ile sohbet ederek merdivenlerden inmeye başladılar. Öylesine kalabalıktı ki adım atmanın bile neredeyse imkânsız olduğu bu ortamda, onu görebilecek miydi? Kimdi, yalnız mı gelmişti, adı neydi? Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Yoksa bir hayal mi görmüştü? Petro sayesinde Boris'in şehirde olduğunu duyan birkaç eski dost da yanlarına gelmiş, Boris'i çevrelemişlerdi. Bunlardan biri de Sergey idi. Boris'e, Moskova'da kalacağı süreyi, ailesi ve işi hakkında sorular soruyordu. Boris hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı; bu kez de kısa cevaplarla geçiştiriyordu. Şu an en son istediği şey, geride bırakmaya çalıştığı yaşamı hakkında konuşmaktı. Akli başka yerdeydi; dalgın dalgın etrafa bakıyordu.

Sergey bir an arkasına döndü ve kendisine doğru gelen kadına, "Neredeydin?" diye seslendi. Kadın biraz hava almak için dışarı çıktığını söylerken bir yandan paltosunu çıkarıyordu. Ser-

gey, “Beyler, tanıştırayım; eşim Elena.” diyerek karısını gruba tanıttı.

Elena perde arasında, birkaç dakikalığına keskin soğuşa aldırış etmeden dışarı çıkmış ama fazla kalmamıştı. İçeri girip kocasına bakındı. Kalabalığın arasında küçük bir grubun ortasında Sergey’i gördü. Yine soruları ve uzun konuşmalarıyla topluluğu sıkıyor gibiydi. Kendisiyle neredeyse hiç iletişimi yokken yabancılarla bu kadar çok konuşacak şeyi nereden bulduğunu düşündü. ‘Bu insanlarla ortak yönleri nedir?’ diye geçirdi içinden. Yanlarına doğru yürürken Sergey’in, daha önce hiç görmediği bir adamla konuştuğunu fark etti. Adamın konuşmaya pek istekli olmadığını; adamdan aldığı karşılıkların da kocasını tatmin etmediğini rahatlıkla görebiliyordu. Boris başını gruba çevirdiğinde aradığı şey tam karşısında duruyordu! Uzaktan, bir anlığına güzelliğini görüp etkilendiği ve bir daha göremeyeceğini düşündüğü o kadın şimdi yanı başında idi.

Kalbinin derinliklerine isabet eden bakışlara sahip; zümrüt yeşili, parlak gözlerinin o güne kadar gördüğü en değerli mücevher olduğunu düşündü. Bembeyaz teni, ince boynu ile Elena narin bir kuğudan farksızdı. Ensesinde topladığı, dalgalı, kumral saçları omuzlarının zarafetini ortaya çıkarıyordu. Siyah, dantel elbisesinin içinde öyle asil bir duruşu vardı ki Boris o an büyülenmişti. Eğilerek Elena’nın uzattığı eli öptü. Bir süre birbirlerine baktılar. Boris konuşmak üzereyken ikinci perdenin başlayacağını haber veren zil sesi ile Elena, Sergey’in koluna girdi ve salondaki kalabalık ile birlikte yerlerine dönmek üzere tekrar merdivenlere yöneldi. Petro, koltuğuna oturduğunda Boris’e, dostlarıyla karşılaşmalarına sevinip sevinmediğini sordu. Eh, sevinmişti tabii. Yıllar sonra birkaç tanıdık yüz görmek fena olmamıştı. Ama eski dostları umursadığı yoktu. Kim bilir bir daha ne zaman görecekti onları? ‘Demek adı Elena’ydı. Hem de Sergey’in eşi...’ diye geçirdi içinden. Elena’nın güzelliğinden büyülenen Boris, baleye odaklanmaya çalıştı. Parlak ışıkların aydınlattığı, görkemli şekilde hazırlanmış dekorun süslediği

sahne üzerinde, rengârenk kostümleri ile dansçılar; müziğin yükselen temposuyla kimi zaman sahnenin bir köşesinden diğerine adeta uçuyor, kimi zaman daha yavaş dans ediyorlardı. Bazı dans sahnelerinde; gökyüzündeki yıldızlar canlanmış gibi oluyor, bazılarında ise kar yağıyordu. Şehre adım attığı ilk günün akşamında Fındıkkıran Balesi'ni izlemek, Boris için uzun bir aradan sonra günlük yaşamına renk kattığı kadar mevcut sorunlarından bir parça olsun uzaklaşmasını sağlamıştı. Temsil sona erip ışıklar açılmaya başladığında Boris Petro'ya "İyi ki davetini kabul etmişim." diyerek memnuniyetini ifade etti. Balenin, Elena'nın Boris üzerine yarattığı etkiyi bir süre dağıtmasına rağmen Boris'in, Elena ve Sergey'in koltuklarının olduğu yöne bakmasına engel olamadı. İzleyenler çıkmak üzere hareketlenmiş olsalar da bale hakkında değerlendirme yapmaya devam etmeleri, salondan çıkışların yavaşlamasına sebep olmuştu. Boris, yanında Sergey'in olacağını bilmesine rağmen bir şekilde Elena'yı tekrar görmeyi diliyor; çıkışın daha da kalabalık olacağını tahmin ettiğinden karşılaşabileceklerine pek ihtimal vermiyordu. Nitekim Onegin çifti, kalabalığın arasına önceden karışıp tiyatro binasından çıkmış ve kendilerini bekleyen at arabasına binerek uzaklaşmışlardı.

2. BÖLÜM

Ertesi sabah Oneginlerin malikânesinde gün erken başlamıştı. Elena, uyandığında yatakta yine yapayalnızdı. Dün geceki temsil çıkışını hatırladı. Tiyatro binasından birlikte çıkmalarına rağmen Sergey bir süre sonra arabacıdan, kendisini yolda indirmesini istemiş, böylece Elena eve yalnız dönmüştü. ‘Sergey eve gelmemiş olabilir mi?’ diye merakla içinden geçirdi. Öyle ise bu bir ilk olmayacaktı. Kocasını sürekli çok geç saatlerde bazen de sabaha karşı eve dönüyor, Elena ona nedenini sorduğunda ise net bir cevap vermiyordu. Elena, dönüp durduğu yatağından kalkıp kahvaltıya inmeye karar verdi; Sergey’in evde olup olmadığını da öğrenecekti. Üstünü değiştirirken, aynada kendisine baktı. Yüzündeki pembemsiliğin, yerini solgun bir beyazlığa bıraktığı; bakışlarındaki canlılığı ve gözlerindeki ışığı kaybetmiş, mutsuz bir kadın gördü. Nasıl bu hâle geldiğini düşünmeye başladı. Evlendikten sonra ailesinden ve Kiev’deki çevresinden uzak kalmak, zorlandığı konuların başında gelmişti. Ama gençliğinin verdiği uçarılıkla sevdiklerinden uzak kalmaya alışacağını düşünmüştü. Çok özlediğinde kısa bir ziyaret ile özlemine giderirdi. Sevdığı erkekle birlikte başlayacağı yeni hayatı, heyecan ve sabırsızlıkla bekliyordu. Önceleri hemen hemen her şey yolunda gitmişti. Sergey’in ailesinin de yardımıyla Moskova’da küçük bir ev tutmuşlardı. Sergey babası ile birlikte aile işini yürütüyor, Elena ise iyi bir eş olma yolunda gayretle çaba sarf ediyordu. Bu çabalarının bir ödülü olarak, yarım kalan öğrenciliğini tamamlamak konusunda evliliklerinin başında Sergey’in verdiği sözü tutmasını istiyor ve hatta onu buna zorluyordu. Ancak Sergey’in babasının, işleri oğluna devrederek bir köşeye çekilmesi sonucu hayatları değişmişti. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın kazandıkları para Sergey için hiç yeterli olmamıştı. Babasının vefatından sonra aile işini büyütme niyetlenen Sergey sürekli daha fazlasını ister hâle gelmişti. Önceleri Elena’nın öğrenciliğini tamamlamak

yönündeki isteklerini geçiştiren Sergey, daha sonraları konu her açıldığında Elena'ya açıkça hayallerinden vazgeçmesini söylemeye başlamıştı. “Geleceğimiz için ben bu kadar çalışırken sen hâlâ nelerin peşindesin! Boş versene Elena; yakında çok paramız olacak. Bizi, kimsenin sahip olamadığı zenginliğe kavuşturacağız.” diyordu. Bir gün Sergey heyecanla eve gelmiş ve Elena'ya sarılarak “Bu köhne evde artık son günümüz Elena. Yarından itibaren yeni bir eve taşınıyoruz. Göreceksin bak, çok seveceğinden eminim!” diyerek müjdeli haberi vermiş, Elena'yı yanağından öpmüştü. O günden sonra da ev kelimesinin çok hafif kaldığı bu koca malikâneye yerleşmişlerdi. Ancak Sergey kendine ait hayallerin peşinden gitmeye devam etmiş, yuvasını ihmal etmeye başlamıştı. Elena zamanla kişiliğı de değişmeye başlayan Sergey'i tanıyamaz olmuştu. Artık aralarında ne sevgi ne aşk bağı kalmış; Elena iyice yalnızlaşmıştı.

Elena; bir haftalığına ailesini görmeye Kiev'e gitmek istediğini söyleyince Sergey'in yüzü sevimsiz bir hâl almış, onca üstelemenin ardından sonunda zorlukla izin koparmıştı. Annesi ve babası, kızlarındaki durgunluğu fark etmişlerdi. Elena tüm detayları paylaşmamakla birlikte, evliliğinin hiç beklediği gibi gitmediğini anlatmış; ailesi de kızlarının mutsuzluğuna tanık olmaktan dolayı üzölmüşlerdi. Bir keresinde baş başa kaldıklarında annesi Elena'ya bebekleri olsa bir değişiklik olup olmayacağını sormuş, kızını biraz daha sabretmeye ve bu açıdan da durumu değerlendirmeye teşvik etmişti. Kiev'de olmak, okulunu ziyaret etmek, eski arkadaşlarıyla görüşmek Elena'ya iyi gelmişti. Ortam değişikliği sayesinde biraz canlanan Elena Moskova'ya döndükten sonra hayatlarında iyileşme yönünde hiçbir değişiklik olmadığı gibi annesinin yaptığı yönlendirmeler de sonuçsuz kalmıştı.

Böylece ilişkileri her geçen gün biraz daha çıkmaza girmişti. Öyle ki karı-koca olmaktan çok aynı çatıyı paylaşan iki yabancı insana dönuşmüşlerdi; konuşamıyorlardı bile. Elena artık kocasına yalnızca özel gecelerde eşlik eder hâlde gelmişti. Davetlerde yan yana olsalar da bu, bir görevi yerine getirmekten öteye geçe-

miyordu. Dün gece gittikleri bale temsili de bu gecelerden biriydi. Kocasını ile birlikte idi ama ne için? Değil eğlenmek, iyi vakit dahi geçirememişti. Eğer bu bir görev ise kendisi yerine, herhangi bir kadın da üstlenebilirdi bu görevi. Hislerini Sergey'e açmak istiyor ama nasıl yapacağını ve daha da önemlisi işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Düşündükçe boğulur gibi hissetti. Geçmişe yaptığı bu yolculuk yüzünden Elena, ayna karşısında gereğinden fazla zaman kaybettiğini düşünerek hemen giyinip saçlarını güzelce topladıktan sonra aşığı indi.

Önce hizmetlilere eşinin evde olup olmadığını sordu. Aldığı "Hayır." cevabı karşısında şaşırmadı. Salona ilerlediğinde hizmetliler büyük masayı, kahvaltı için çoktan hazırlamışlardı. Sergey'in tarafına hiç dokunulmadığı belliydi. Elena masanın kendisi için hazırlanan kısmına geçip oturdu. Sofranın oldukça mükellef oluşuna karşın, iştahı olmadığı gibi yediklerinin de tadını alamıyordu. 'Ne yapıp edip Sergey'le konuşmanın bir yolunu bulmalı ve içinde bulunduğumuz duruma bir son vermeliyim.' diye düşündü. Ama önce ailesine bir mektup yazmaya karar verdi. Kısa tuttuğı kahvaltısının ardından Sergey'in çalışma odasına geçip kâğıdı kalemi eline alıverdi:

Sevgili Mamoçka,¹

Son yazışmamızın üzerinden geçen son birkaç ay, bana birkaç yıl gibi geldi. Nasılsın? Babam ve kardeşlerim iyiler mi? Benim açımdan değişen hiçbir şey yok. Hatta hiçbir değişiklik olmaması canımı oldukça sıkıyor. Sizden haber aldıkça kendimi, size yakın ve bir nebze de olsa mutlu hissediyorum. Sergey ile aramızda duygusal bir bağın da kalmadığını görmek beni çok yaralıyor. Başka bir kadın olduğundan şüphelendiğim zamanlar bile oluyor. Aslında artık kafam öylesine karışık ki ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Bir süre Sergey'den uzaklaşmam ve kafamı toparla-

1 Anne, anneciğim.